

Carta del Prelat (febrer 2011)

"La proximitat de Déu comporta, necessàriament, la proximitat als altres, veïns o llunyans". És una de les conclusions que proposa el Prelat de l'Opus Dei a la carta mensual de febrer.

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Amb gran alegria, com innombrables fills de l'Església i tantes altres persones d'arreu, hem rebut la notícia de la propera beatificació del Servent de Déu Joan Pau II, el dia 1 de maig. Aquesta data, memòria litúrgica de sant Josep Artesà, coincideix aquest any amb el II Diumenge de Pasqua, dedicat a la Misericòrdia divina, de què aquell inoblidable Pontífex n'era tan devot.

Em venia al pensament que la millor manera de donar gràcies a la Trinitat, per aquest nou do a l'Església i a la humanitat, es resumeix en reprendre amb nou impuls, plens de goig, el camí de la santificació en les circumstàncies ordinàries de la vida, que hem après de sant Josepmaria i que Joan Pau II, en la Carta Apostòlica dedicada al nou mil·lenni, va indicar com el principal desafiament adreçat a tots els cristians sense excepció. «Aquest ideal de perfecció -advertia- no ha de ser malentès, com si impliqués una mena de vida extraordinària, practicable només per alguns "genis" de la santedat. Els camins de la santedat són múltiples i adequats a la vocació de cada un (...). És el moment de proposar de nou a tots amb convicció aquest "alt grau" de la vida cristiana ordinària. La vida sencera de la comunitat eclesial i de les famílies cristianes ha d'anar en aquesta direcció»¹. I el mateix va manifestar en la Butlla de canonització del Nostre Pare, definint com "el sant de la vida quotidiana"².

D'aquesta necessitat urgent es fa ressò la litúrgia dels propers diumenges del Temps de durant l'any, en els quals llegim el capítol 5 de l'Evangeli de Sant Mateu. Fa dos dies, hom proclamava el passatge de les benaurances, amb el qual comença el Sermó de la Muntanya, i en els diumenges següents escoltarem les conseqüències d'aquesta crida a la santedat, que el Senyor exposa mostrant a tots com la seva doctrina mena a plenitud la Llei que Déu havia lliurat a Moisès al Sinaí. Al final del capítol, sintetitza així els seus ensenyaments: *Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial*³.

Sense Jesucrist, no podríem aspirar a aquest objectiu: *sine me nihil potestis facere*⁴, puntualitza a l'Evangeli de Sant Joan. I cada un ha de col·laborar lliurement, obrir-se a la gràcia de l'Esperit Sant que ens arriba especialment per mitjà dels sagraments, a través de signes sensibles que la bondat i saviesa del Senyor ha establert per acostar-se a les seves criatures. **Déu no és un Déu llunyà, massa distant i massa gran com per ocupar-se de les nostres foteses**, deia Benet XVI, i prosseguia: **ja que és gran, pot interessar-se també de les coses petites. I com és gran, l'ànima de l'home, l'home mateix, creat per l'amor etern, no és quelcom petit, sinó que és gran i digne del seu amor**⁵. Després, referint-se a les reaccions de por davant la santedat divina, que es llegeixen en l'Antic Testament, el Papa afegia que, des que el Messies va venir a la terra, **la santedat de Déu no és només un poder incandescent, davant del qual hem d'allunyar-nos**

---

¹ Joan Pau II, Carta apost. *Novo Millennio ineunte*, 6-I-2001, n. 31.

² Joan Pau II, *Litterae decretales* per la canonització de Josepmaria Escrivà, 6-X-2002.

³ Mt 5, 48.

⁴ Jn 15, 5.

⁵ Benet XVI, Homilia en la Missa *in Cena Domini*, 13-IV-2006.

atemorits, és poder d'amor i, per això, és poder purificador, que tot ho sana⁶.

La festa de la Purificació de la Mare de Déu, que celebrem demà dia 2 de febrer junt amb la Presentació de Jesús al Temple, ens parla precisament de la necessitat de purificar-nos dels nostres pecats, pas primer i imprescindible per caminar pel camí de la santedat. Es considera aquesta escena evangèlica en el quart misteri de goig del Rosari, que sant Josepmaria ens va ensenyar a contemplar convidant-nos a entrar en aquest episodi de la vida de Maria. Recordem-ho: després d'haver esmentat el relat de Sant Lluc, el nostre Pare escriu: *aquesta vegada seràs tu, amic meu, qui portarà la gàbia de les tórtoras. –Te n'adones? Ella -la Immaculada!- se sotmet a la llei com si estigués immunda.*

¿Aprenderàs amb aquest exemple, nen babau, de complir, malgrat tots els sacrificis personals, la Santa Llei de Déu?

Purificar-se! Tu i jo sí que necessitem purificació! Expiar, i, per damunt de l'expiació, l'Amor. —Un amor que sigui cauteri que abrasi la ronya de la nostra ànima, i foc, que encengui amb flames divines la misèria del nostre cor⁷.

Han transcorregut més de vint segles des de l'encarnació redemptora del Fill de Déu i, per desgràcia, el pecat segueix present al món. Encara que Crist l'ha vençut mitjançant la mort a la creu i la resurrecció gloriosa, l'aplicació d'aquests mèrits infinits depèn també de la nostra col·laboració: creats a imatge i semblança de Déu, cadascuna i cadascú ha d'esforçar-se per fer propis els mèrits del Salvador, col·laborant amb Ell en l'aplicació de la redempció. Especialment espera aquest servei dels qui volem seguir-lo de prop en la seva Església Santa, mitjà i instrument de salvació per a la humanitat sencera. T'entestes en apartar allò que de Déu t'aparta? ¿Conrees diàriament l'afany d'aconseguir una major intimitat amb el Senyor?

L'experiència del pecat, doncs, no ens ha de fer dubtar de la nostra missió. Certament, els nostres pecats poden fer difícil de reconèixer Crist. Per tant, ens hem d'enfrontar amb les nostres pròpies misèries personals, cercar la purificació, però sabent que Déu no ens ha promès la victòria absoluta sobre el mal durant aquesta vida, sinó que ens demana lluita. Sufficit tibi gratia mea, en tens prou amb la meva gràcia, respongué Déu a Pau, que demanava d'ésser alliberat de l'agulló que l'humiliava.

El poder de Déu es manifesta en la nostra feblesa, i ens impulsa a lluitar, a combatre contra els nostres defectes, tot i saber que mai no obtindrem del tot la victòria durant el camí terrenal. La vida cristiana és començar i recomençar constant, renovar-se cada dia⁸.

Lluitarem eficaçment contra el pecat i les seves conseqüències, en la nostra vida personal, acudint veritablement contrits a la confessió sacramental, amb l'oportuna freqüència, i sabent a més que aquest sagrament de la misericòrdia divina ha estat instituït per Nostre Senyor, no només per perdonar els pecats greus, sinó també per enfortir les nostres ànimes a l'hora de la lluita contra els enemics de la nostra santificació. *Així, no malgrat la nostra misèria, sinó en certa manera a través de la nostra misèria, de la nostra vida d'homes fets de carn i de fang, es manifesta Crist: en l'esforç per ésser millors, per realitzar un amor que aspira a ser pur, per dominar l'egoisme, per donar-nos plenament als altres, fent de la nostra existència un servei constant⁹.*

---

⁶ Ibid.

⁷ Sant Josepmaria, *Sant Rosari*, IV misteri de goig.

⁸ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 114.

⁹ Ibid.

Fa anys, al començament del seu pontificat, Benet XVI posava en guàrdia contra una temptació freqüent en el dia d'avui: la de pensar equivocadament que la llibertat de dir no a Déu, el baixar a les tenebres del pecat i voler actuar per si mateixos forma part del veritable fet de ser homes, que només llavors es pot gaudir a fons de tota l'amplitud i la profunditat del fet de ser homes, de ser veritablement nosaltres mateixos, que hem de posar a prova aquesta llibertat, fins i tot contra Déu, per arribar a ser realment nosaltres mateixos. **En una paraula** -deia el Papa-, **pensem que en el fons el mal és bo, que el necessitem, almenys una mica, per experimentar la plenitud de l'ésser**¹⁰.

L'engany d'aquest raonament -que de vegades pot treure el cap també al pensament de les persones que desitgen complir la Voluntat de Déu- es posa de manifest amb només mirar el món que ens envolta. Per això assenyalava el Sant Pare: **podem veure que no és així, és a dir, que el mal enverina sempre, no eleva l'home, sinó que l'envileix i l'humilia, no el fa més gran, més pur i més ric, sinó que el danya i l'empetiteix**¹¹.

En aquest context, cobra especial relleu la commemoració litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes, que celebrem el dia 11. En aquell racó dels Pirineus, després d'haver-se aparegut Santa Maria moltes vegades a una noia, indicant-li que resés i fes pregar pels pecadors, la Senyora va declarar la seva identitat: Jo sóc la Immaculada Concepció, és a dir, la criatura que, per especial privilegi diví, per ser la digna Mare de Déu, va ser preservada del pecat original i de tota taca de pecat personal des del primer moment de la seva concepció. Preguem a tan gran intercessora que ens miri amb misericòrdia, que vessi sobre el món, tant necessitat de redempció, les abundants gràcies que el seu Fill ens ha merescut.

L'afany per viure sempre en la gràcia de Déu no allunya el cristià dels seus germans els homes. Al contrari, el fa més sensible a les necessitats espirituals i materials dels altres, li atorga un cor bo, capaç de compadir-se i gastar-se per tots i cada un. La proximitat de Déu comporta, necessàriament, la proximitat als altres, veïns o llunyans. **Ho veiem en Maria. El fet que està totalment en Déu és la raó per la qual està també tan a prop dels homes. Per això pot ser la Mare de tot consol i de tota ajuda, una Mare a la qual tots, en qualsevol necessitat, poden gosar dirigir-se en la seva debilitat i en el seu pecat, perquè Ella ho comprèn tot i és per a tots la força oberta de la bondat creativa**¹².

Aquestes consideracions poden servir per aprofitar més i millor les gràcies que -així ho esperem- ens prodiga la Mare de Déu també ara, quan conclou l'any marià. Arribarà a la seva fi el dia 14, aniversari de dues intervencions del Senyor en la història de l'Obra: en la primera, va mostrar a sant Josepmaria que l'Opus Dei era també per a les dones, i en la segona, li va manifestar la manera de incardinar als primers sacerdots de l'Obra. Preparem-nos perquè la nostra acció de gràcies a Déu, per les seves misericòrdies, brolli *d'un cor penedit*¹³, ben purificat per la recepció fructuosa del sagrament de la reconciliació. Acollim el consell de sant Josepmaria: ***Demana a Jesús que et concedeixi un Amor com a foguera de purificació, on la teva pobra carn:—el teu pobre cor:— es consumeixi, i es netegi de totes les misèries terrenals... I, buit de tu mateix, s'ompli d'Ell. Demana-li que et concedeixi una aversió radical a les coses mundanes: que només et sostingui l'Amor***¹⁴.

---

¹⁰ Benet XVI, Homilia en la solemnitat de la Immaculada, 8-XII-2005.

¹¹ Ibid.

¹² Ibid.

¹³ Sal 51 [50] 19.

¹⁴ Sant Josepmaria, *Solc*, n. 814.

Diversos aniversaris es compleixen en aquest mes. En aquestes dates, alcem les nostres ànimes al Senyor: *ut in gratiarum semper actione maneamus!*, en una acció de gràcies permanent. Pensa que l'Obra -filla meva, fill meu- és teva, de cada un.

S'acosta la solemnitat de Sant Josep, tan arrelat a l'Església i a l'Opus Dei. Seguint una devoció vella i nova, cuidem els set diumenges que la pietat cristiana dedica a preparar aquesta festa. Recordo que el Nostre Pare, en omplir cada any la seva agenda de butxaca, em demanava que li escrivís els dolors i goigs del Sant Patriarca, per meditar en cada un d'aquests diumenges. Era una manera de disposar-se millor per a la festa de qui, amb immens afecte i agraïment, deia el meu Pare i Senyor, a qui tant estimo.

M'he escapat, amb tots vosaltres, a Brussel·les. Allà, de la mà del nostre Pare, he vist com l'Obra creix compacta, segura, i he pensat que ha de ser així, amb la correspondència diària de cadascuna i de cada un, també perquè ens criden de moltíssims llocs: que no es pugui afirmar de ningú que ens encongim d'espatlles davant aquesta urgència.

Acudim a D. Álvaro, que celebrava el seu sant el dia 19 i va desenvolupar una acció apostòlica quotidiana, la seva vida el va empènyer sempre a interessar-se per totes les ànimes, i amb aquesta urgència tractava a qui parlava.

Ahir em va rebre en Audiència el Sant Pare, hi vaig anar amb totes i amb tots, i li vaig manifestar que, com ens va ensenyar el nostre Pare, volem viure *el omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!* M'ha dit que agraïa de tot cor aquesta ajuda. Ha donat la benedicció per a totes i per a tots. Ja que compta amb tu, amb mi, gastem la nostra vida secundant el seu Magisteri, units a la seva persona i a les seves intencions. Que estimem molt al Papa!

Abans de posar fi a aquestes línies, torno a suplicar-vos que tingueu molt presents totes les meves intencions, encomanant de manera especial a la Verge Immaculada, *Mater Pulchræ Dilectionis*, Mare de l'Amor Bell.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2011